

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος πρώτον· έν 'Αθήναις,
που πλουτίζουν οι κηφήνες.

Χίλια όκτακόσια όγδοόντα τέσσαρα
Μία νά ταιριάζη 'βροίκα λέξι: ΚΑΙΣΑΡΑ

Ό Ρ ω μ ή ς τήν έβδομάδα — μόνο μιá φορά θά βγαίνη,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς δέν δέχομαι — γιατί δέν τούς άνέχομαι,
Κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.

Δέν θά έχουμε τετάρια — όπως πριν και νταραβέρια.
Γράμματα και πληρωμαί — αποστέλλονται σ' έ μ έ.
Μές 'στών φόρων τήν άντάρα — κι' ό Ρ ω μ ή ς μας μιá δεκάρα
Κι, άς τήν δίνη όποιος θέλει — είδ' άλλώς δέν μās μέλει.

Δέκα τέσσαρες του 'Ιουλίου,
φωτιά 'στά πέρατα της ύψηλίου.

Είκοσιπέντε τώρα μετρούμε,
και όλοένα χρεωκοπούμε.

Κάτι περί Συνδικάτου. θέματο; σπουδαιοτάτου.

Ό κόσμος περιμένει σκασμένος από φτώχεια
μ' αυτό τό Συνδικάτο τί διάβολο θά γίνη,
κι' άν της δικαιοσύνης θά φύγουνε τά βρόχια
της νέας προπαγάνδας οι άρχηγοί εκείνοι.
Καμπόσοι λέν πώς κάτι θέ νά γενή, και άλλοι
πώς θέ νά τήν γλυτώσουν σαν κύριοι μεγάλοι.

Κι' οι Συνδικάτοι μένουν σ' ενός μεσίτου σπῆτι,
χωρίς καμμιά νά βλέπουν Λαυρίου μετοχή,
έχασαν οι καυμένοι Παρασκευή και Τρίτη,
και σαν τρέλλοι κι' οι τρεῖς των 'μιλούνε μοναχοί.
Κι' από τήν στενοχώρια προχθές οι φουκαράδες
άρχισαν μεταξύ των της γρονθοπατινάδες.

Κλεισμένοι μέσ 'στό σπῆτι του Παππακωνσταντίνου
τά πρώτα μεγαλεία μέ πόνον ένθυμούνται,
τό χάλι των κυτάζουν μετά λυγμού και θρήνου
και μέ βρισιαῖς κι' οι τρεῖς των καταξυλοκοπούνται.
Ένας τόν άλλο φίλο νά καταφάγη θέλει,
κι' ούτε κανείς μεσίτης 'λίγο καπνό τούς στέλλει.

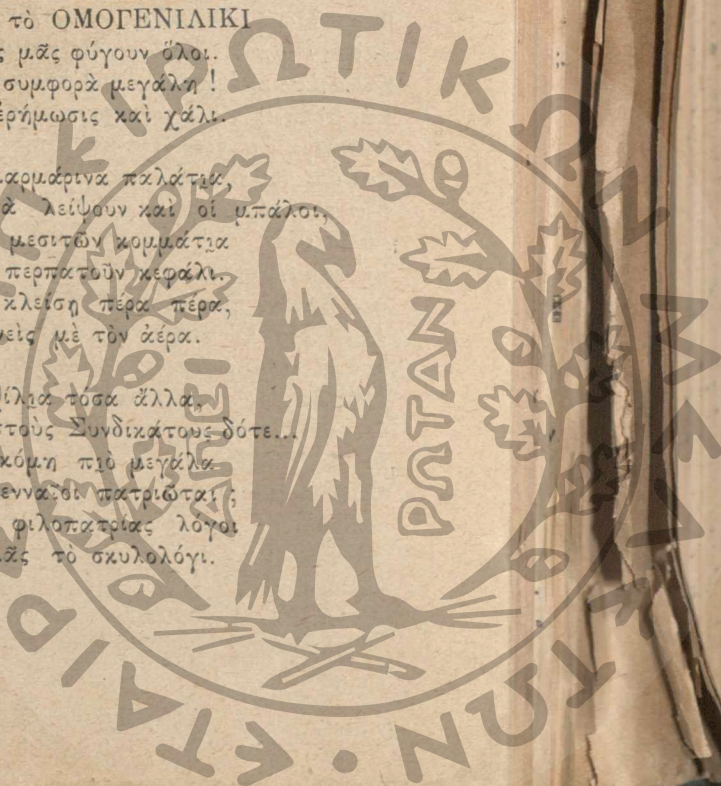
Άς 'δούμε τέλος πάντων κι' αυτό πώς θά τελειώση,
οι σοβαροί 'Εφέται τί διάβολο θά κρίνουν,
κι' άν έμπορή κανένας τόν κόσμο νά γυμνώση,
κι' οι άλλοι έμπροστά του τά γόνατα νά κλίνουν
Άς 'δούμε και ή Θέμις εάν θά συγχωρήση
και άλλη προπαγάνδα τήν άγορά νά γδύση.

Είς τούς όμογενείς μας καμμιά ποινη δέν πρέπει,
αφήσετε νά γίνη και άλλο Συνδικάτο,
ν' άρπάξη ό,τι μείνη 'στην έρημή μας τσέπη
κι' είς όλων τά παπούτσια νά μὴν αφήση πάτο.
'Αφήσ' έλευθέρους αυτούς τούς Συνδικάτους,
αν θέλετε τήν δόξαν κι' ασφάλειαν του κράτους.

"Αν πείση και σε τούτους βαρειά ή καταδίκη,
εάν άπάται τόσαι στιγμχτισθούν και δόλοι,
θά προσβληθῇ σπουδαίως τό ΟΜΟΓΕΝΙΑΙΚΙ
και οι όμογενείς μας ίσως μās φύγουν όλοι.
Και τότε φαντασθήτε τί συμφορά μεγάλη!
πείνα παντού και ψώρα, έρήμωσις και χάλι.

Θά κλείσουν τότε τόσα μαρμαρίνα παλάτια,
θά λείψουν οι σουπέδες, θα λείψουν και οι μπαλόνι,
ή άμαξιας θα γίνουν των μεσιτών κορμάτια
και όλοι μέ σκυμμένο θα περπατούν κεφάλι.
Τό χαβιαρόχανό μας θα κλείση πέρα πέρα,
και ούτε θα πλουτίζη κανείς μέ τόν άέρα.

Αυτά συλλογισθήτε και χίλια τόσα άλλα,
και άρσιν πταισμάτων 'στους Συνδικάτους δότε...
διν έκαμαν και άλλοι άκόμη πιο μεγάλα
κι' έπέρασαν έν τούτοις γενναίοι πατριώται;
"Ισως και τούτους πάλιν φιλοπατρίας λόγοι
ήνάγκασαν ν' άρμέξουν έμās τό σκυλόλογι.

Τηλεγραφήματα καινούργια,
που έρχονται με τόση φούργια.

ΣΒΕΡΙΝ. 'στ'ς τόσαις του μηνός— Τὴν περασμένη τρίτη
ἢ Ὀλγῃ ἡ βασιλίσσα εἶχ' ἐροτὴ μεγάλη,
καὶ ἐπισκέψεις παμπληθεῖς ἐδέχετο 'στὸ σπῆτι,
προσφέροντα κατ' ἔθιμον γλυκὺ μὲ τὸ κουτάλι.
ΛΟΝΔΙΝΟΝ.— Πάγια ἐπὶ τὰ καὶ ράντα ἐννεήντα,
ὁκτὼ καὶ τρία ὄγδοα, συνάλλαγμα πενήντα.
ΣΜΥΡΝΗ.— Χολέρα τυφικὴ 'στοὺς σκύλλους καὶ 'στοὺς

καὶ ἀπὸ ψοφίμα ἔχομε τοὺς δρόμους μας γεμάτους.
ΒΙΕΝΝΗ.— Δεκατέσσαρες— Χολέρα σαβουρόνει,
τὴν πόλιν, δὲν γνωρίζομεν, Βιέννη ἢ Βιόννη.
ΔΗΛΟΣ.— Λομβάρδος ἔφθασε καὶ ἔχει ὥρα 'λίγη,
μὰ λομποκαρτήριον δὲν ἤρε καὶ θὰ φύγῃ.
ΠΕΤΡΟΠΟΛΙΣ.— 'Στὴν φρενὴ αὐτὴ ἀνεμοζάλη
μηδενίσται ἐπιφοβὸν ἐφάνησαν καὶ πάλι.
'Ο αὐτοκράτωρ τῆς καὶ λέει λόγια παλαβὰ
καὶ κλείνεται νωρίς— νωρίς...

Τὸ πρακτορεῖον τοῦ ΧΑΒΑ

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

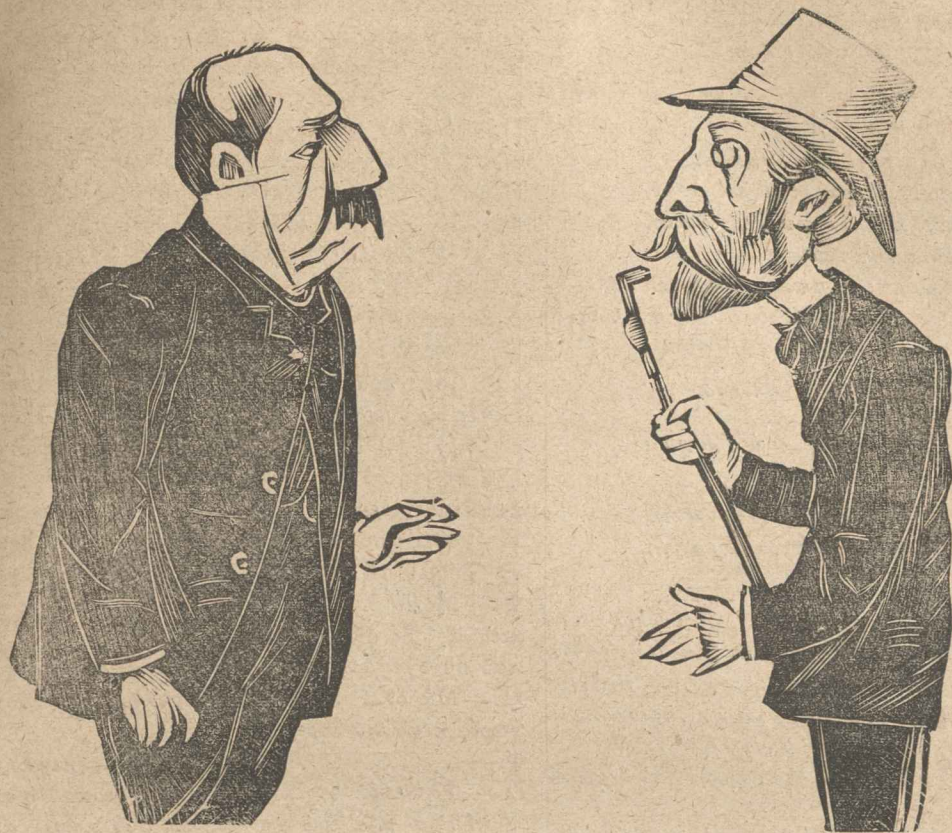
Φ.— Μωρ' εἶδες μὲ τῆς πυρκαγιάς τί χαλασμός κυρίου!
Π.— Τί τρέχει πάλι; σούστριψε στὰ μέσα 'Ιουλίου;
Φ.— Μωρὲ τί κάθεται καὶ λές; ἔδω φωτιάς καὶ λαύρα,
ὅλος ὁ κόσμος καίεται καὶ ντύνεται 'στὰ μαῦρα,
οἱ πυροσβέστεις πυρκαγιάς νὰ σβύνουν δὲν προβαίνουν
καὶ ὁλοένα τρέχουν καὶ ἀνεβοκατεβαίνουν,
φωτιά ἔδω, φωτιά ἐκεῖ, φωτιά σ' ὅλη τὴν πλάσι,
φωτιά εἰς τὴν πρωτεύουσα, φωτιά καὶ εἰς τὰ δάση,
φωτιά εἰς τὰ παπλωμάτα, φωτιά 'στῆς ΤΡΑΜΟΥΝΤΑΝΑ...
καλὰ ποὺ δὲν ἐφύσαγε μαῖστρος-τρεμουντάνα,
ἀλλοῶς θὰ ἐκαίγοντουσαν καὶ οἱ παπλωμάδες,
καὶ ἡ Καπνικαῖα μας μαζὶ μὲ τοὺς παππάδες,
καὶ τοῦ ΛΟΝΔΙΝΟΥ τὸ Hôtel, ποὺ μένουν τόσοι ξένοι.
καὶ ἡ ΠΟΙΚΙΛΗ ἢ ΣΤΟΑ μαζὶ μὲ τὸν Ἀρσένη,
καὶ ἡ ἀντίκρου ἢ Ἀγία Σοφία μὲ τὴν κυρίαν Γράβα...
Π.— Ἀλήθεια τί ἀκούεται καὶ γιὰ τὴν τόση κάψα;
Φ.— Μωρὲ γιὰ κάψα μὴ μιλεῖς, ποὺ ὁ ντουναῖς ἀνάβει,
καὶ δὲν 'μπορεῖ Κυβέρνησις καμμιὰ νὰ τὸ προλάβῃ,
καὶ μὴ καὶ μπούμ ἀκούεται μέσα σ' αὐτὴ τὴν ζέστη,
καὶ βλέπεις τὸν Πρωθυπουργὸ ἐξαφνα πυροβόληται,
καὶ βίρα ἀπ' ἔδω νερὰ καὶ ἀπ' ἐκεῖθε τρούμπαις,
καὶ δὲς τοὺς πιά πηδήματα μὲς 'στῆς φωτιάς καὶ τούμπαις;
Μὰ τί τὰ θές, βρε Περικλῆ, αὐτοὶ οἱ πυροσβέστεις
τὸ ἔδειξαν, μὰ τὸ σταυρὸ, σ' ὅλαις αὐταῖς τῆς φέτας,
καὶ ἔχουνε δίκην νὰ σοῦ πῶ ἡ δούλαις καὶ ἡ νταντάδες,
ποὺ κάνουν ἀξιδέρφια τοὺς τέτοιους παλληκαράδες.
Π.— Μὰ γὰρ ἀκούω τῆς φωτιάς πῶς ὁ Μελάς τῆς βάζει.
Πῶς διάβολο τοῦ πέρασε κ' αὐτὴ ἡ φαντασία!
Φ.— Θάχῃ μανιὰ, φαίνεται μὲ τὴ φαντασία!
Π.— Ἀλήθεια τί τὸν κάνανε τὸν λυσσασμένο σκύλο;
Φ.— Θυμᾶσαι ποὺ σοῦ τᾶλγα 'στὸ περασμένο φύλλο
καὶ σὺ, βρε μπούφο, νόμιζες πῶς εἶνε κολοκύθια;
ἔ! νὰ λοιπὸν τὰ λόγια μου ποὺ βγαίνουν ἀλήθεια.
'Ακόμη χθὲς ἓνα σκυλὶ 'στὸ δρόμο λυσσασμένο
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα ἐδάγκασ' ἓνα ξένο.

Π.— Μὰ σὰν τί ξένο ἐννοεῖς; κανέναν Εὐρωπαῖο;
Φ.— Ὅταν ἐγὼ σοῦ ὁμιλῶ, ξέρω καὶ τί σοῦ λέω,
καὶ ἔσως ἀποζημιώσι ζήτησιν καὶ ἡ Εὐρώπη...
'Ακούς γιὰ διασκεδάσει νὰ ἔρχωντ' οἱ ἀνθρώποι
καὶ δίχως λόγου καὶ ἀφορμὴ νὰ φεύγουν λυσσασμένοι!
Π.— Λοιπὸν ἄς τελειώσουμε, τί ἄλλα τώρα μένει;
Φ.— Ἀλλὰ γιὰτί, παρακαλῶ, αὐτὴ ἡ τόση βία;
Π.— Ἀλήθεια τί ἀκούεται καὶ γιὰ τὸν Καββαδία;
Φ.— Καὶ πῶς λοιπὸν δὲν ἀκούσες πῶς 'μέρα νύκτα σὰν
Π.— ἔ! καὶ τί 'κέρδισε μ' αὐτὸ καὶ τί θὰ καταλάβῃ;
Φ.— Αὐτὸς, μωρὲ τί 'κέρδισε ποὺ 'βρίσκει τόσ' ἀρχαῖα,
τόσα σπουδαῖα πράγματα καὶ παλαιὰ καὶ νέα;
Σὺ βλέπω δὲν ἐσπούδασες οὐτ' ἀρχαιολογία
καὶ εἶσαι πρῶτος μοναχὰ εἰς τὴν πολυλογία.
Εἶχες καὶ μουτρα, γαῖδαρε, νὰ δώσης ἐξετάσεις...
μὰ τάχα τί ἐνόμιζες; πῶς ἔτσι θὰ περάσης;
Γιὰ τοῦτο σὲ ἀπέριψαν μετὰ πολλῶν ἐπαίνων,
καὶ ἐγίνες ρεντίκολο ἰθαγενῶν καὶ ξένων.
Π.— Πές μου λοιπὸν τὴ γνώμη σου καὶ δεῖξε μου τί ξέρω
νὰ 'δοῦμε τί ὑπόληψι ὡς προφασισμός χαίρεις.
Φ.— Μάθε λοιπὸν πῶς 'βρέθηκαν Νίκαις χωρὶς κεφάλι
καὶ νὰ τῆς δῆς, βρε Περικλῆ, ἔχουνε κατὶ χάλιν.
ποὺ σούρχεται, μὰ τὸ Χριστὸ, ἀπάνω τους νὰ φτύσης.
Π.— Μὰ ὅλα πές μου. Φασουλῆ, στὴν πίστι σου, νὰ ζήσῃ
χωρὶς κεφάλι 'βρέθηκαν;
Φ.—

Χωρὶς κεφάλι ὅλα.
Π.— Φαίνεται ὅτι καὶ ἀπ' ἐκεῖ πέρασ' ἡ καρμανιόλα.
'Αλήθεια μὰ ἐρώτησι θὲ νὰ σοῦ κάμω ἄλλη...
'Ο Καββαδίας, δὲν μοῦ λές, ἔχει καὶ αὐτὸς κεφάλι;
Φ.— Λένε πῶς ἔχει, ἂν καὶ ἐγὼ σ' αὐτὸ δὲν ἐπιμένω.
'Αλήθεια πῶς σοῦ 'φάνηκε τὸ δάσος τὸ καύμένο!
Π.— Τὰ ἴδια, βλέπω, μ' ἀρχισες καὶ θὰ σὲ μπαγλαρώσω.
Φ.— Μπαγλαρώσέ με τὸ λοιπὸν, ἂν θέλῃς, νὰ τελειώσω.
Π.— Μὰ πῶς; δὲν ἔχεις νὰ μοῦ πῆς κανένα ἄλλο νέο;
Φ.— Ἐνα σκυλὶ ἐρρίχθηκε εἰς ἓναν Εὐρωπαῖο.
Π.— Αὐτὸ μοῦ τῶπες... εἰδῇσι δὲν ξέρεις καμμιὰν ἄλλη;
Φ.— Νίκαις πολλὰς εὐρέθηκαν, ἀλλὰ χωρὶς κεφάλι.
Π.— Κι' αὐτὸ μοῦ τῶπες, ἀδελφε, δὲν ἔχεις ἄλλα νὰ
Φ.— Φωτιά μεγάλη ἔπιασε εἰς τὴν Καπνικαῖα.
Π.— Ἄ! βλέπω, τὸ παρσάκαμης καὶ ἡ ράχη σου σὲ πᾶν.
Φ.— Ἀλήθεια πές μου, Περικλῆ, τὸ ξέρεις τὸ Τατὺ;
Π.— Τί λές, βρε ἀφιλότιμε;... μὰ τί μὲ κοροϊδεύεις;
'Ὅρσε λοιπὸν 'λίγαις σθερκαῖς καὶ αἰντε νὰ χαζεύῃς.

Ἀστυνομικὸν Δελτίον
σοβαρὸν τε καὶ ἀστεῖον

Χθὲς περὶ δεκάτην ὥραν περασμένην τῆς πρωίας
ἄνθρωπος κρατῶν ἐπ' ὤμου ἓνα μέγιστον σακκί,
συνελήφθη ἐν τῇ μέσῃ τῆς οδοῦ Ἀκαδημίας
καὶ ὁ σάκκος του εὐρέθη γεμισμένος τουμπεκί.
Κι' ἔνας ἄλλος κατὰ τύχην συνελήφθη ἀπ' ἐκεῖ,
καὶ 'στῆς τσέπαις του εὐρέθη ὅτι εἶχε τουμπεκί.
'Ενας Τζέντλεμαν Ἑγγλέζος εἰς Ἀθήνας χθὲς ἀνέβη
καὶ μὲ τῆς πολλὰς του κόραις καταφόρτωσ' ἓν ἄμφορ
σὲ λιγάκι ποὺ ὁ λόρδος ἀπ' τὴν ἁμάξα κατέβη
καὶ ἐζήτησε νὰ βγάλουν τὰ μπαούλα του ἐν τάξει,
ἡ ποσὴν ἄστυνομία ἔμεινε ἐκστατικὴ,
ὅταν εἶδε καὶ σ' ἐκεῖνα στιβαγμένον τουμπεκί.

Τσιγγρὸς μὲ τὸν Τρικούπη πραγματεύεται
περὶ δανείου, καὶ δὲν συμμαζεύεται.

Τρ.— Quē εἰμπορεῖτε, Κυῦριε Σιγγρὲ, νὰ μὲ εἰπῇτε
τίνες εἰσὶν αἱ ἀφορμαὶ, δι' ἃς οἱ τραπεζίται
εἰς τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ νέου μας δανείου
φέρουν προσκόμματα τινα, καὶ ἔνεκα λόγου ποίου;
Τσ.— Μὰ, κύριε Πρωθυπουργέ, θέτετε νὰ γελᾶτε
ποὺ κάθισεν τέτοιος λογιῆς πράγματα καὶ ρωτᾶτε;
Τρ.— Πλὴν δὲν σὰς ἐννοῶ ποσῶς καὶ ἐπεθύμουν λίαν
ἐμβριθετέραν παρ' ἡμῶν ν' ἀκούσῃς ὁμιλίαν.
Τρ.— Μὰ ἵνα ὁμιλία μου θέτεν ἐμβριθετέρα
ὄντις τὸ δάνειο ξέρετε πῶς ἤπασεν 'στὴν ξέρα,
ὄντις κοντεῖνι σύψυχον ν' ἀναποδογυρίσῃ
καὶ τὸ ἀ π ὁ ρ μου ὁχονοῦς μαζὶ του νὰ βουλήσῃ.
Τρ.— Ἀλλ' ἴσα ἴσα ἔνεκα αὐτοῦ τοῦ ἀπενυκτεῦ
τίνα εἰσὶ τὰ αἰτία σὰς ἐρωτῶ ἐκ νέου.
Τσ.— Ἀλοὶ μοῦ τοῦ κακρόικου καὶ ποῦθε ν' ἀρχινίσω,
π' ὅσα καὶ ἂν πῶ τὰ πλεονέκτα μὲν θὰ λησμονήσω;
Καὶ πρῶτα πρῶτα μάθετεν ὅτι τὸ Συνδικάτο
'στὴν ξένον κόσμον ἤκαμε ὅλους μας ἄνω κάτω,
καὶ ἐκεῖνος ὁ διαβολόλογος, ποὺ Ἀμπελάς τὸν λένε,
εἶναι ἀληθινὸς μπελᾶς, καὶ καὶ γράφουν ὅτι θένε.
'Ενα μονάχα ὁ κουζουλὸς ἐν μόρσειεν νὰ νοιώσῃ,
ὅτι μ' αὐταῖς του τῆς δουλειαῖς θὰ μᾶς ἀποτελειώσῃ
καὶ ἐν θάχουμε ἐνοῦς παρὰ ὑπόληψιν, 'στὰ ξένα.
Τρ.— Ἀλλὰ αὐτοῦ τὰ ὅρια εἰσὶ κεχαραγμένα
καὶ μόνον τὸ καθήκον του ὀφείλει νὰ προβάλῃ.
Τσ.— Ἀλοὶ, ἀλοὶ, καὶ ἤλεγα πῶς εἶχεν κεφάλι!
Καὶ ἵνα ψάλλετον ἐκεῖ καθήκον καὶ καθήκον
κεχαραγμένα ὅρια καὶ ἄλλα μασκαράδικα,
καὶ ἐν θέτετε νὰ νοιώσεται πῶς εἴμεσταν χαμένοι
πᾶντα, πῶς μᾶς ἤκοψαν τὸ κρέντινο οἱ ξένοι,
καὶ γράφουνε ἡ Φράγκικαις παληροεφμερίδες
πῶς εἴμεσταν κακόσωστοι εἰς ὅλα καὶ μουφλῆδες!

Τρ.— Ἀλλὰ μοὶ φαίνεται αὐτὴ ὅτι δὲν εἶν' αἰτία.
Τσ.— Ὑστερὶς ἵστα θέλατε καὶ ἄλλην ἐμπιστράτεια;
ἵνα χρειάζονται αὐταῖς ἡ ὀχληραῖς τρουμπέταις,
τὰ νέα μπάκι ἄρματα, ἡ τόσαις μαργιονέταις,
ἵνα ἐπῆραν τὰ βουνὰ φουσάτα καὶ μπουλούκια
καὶ ἀνεβοκατεβαίνετον διαβόντρον πρὸ κολουόκια,
καὶ κουμπουριάς ἀπὸ ἔδω καὶ ἀπὸ 'κεῖ τριμπόνια,
καὶ μάσκουλα ἀδιάκοπα καὶ βροντερὰ κανόνια;
καὶ ὕστερὶς βρίσκουν 'στὴν Φραγκιά μπάκι οἱ μασκαράδες,
γιατὶ ἐν νοιώθουν οἱ λαλοὶ πῶς εἶναι χωρατάδες.
Σιὸρ Χαρίλη 'πέρασεν ἡ ἐποχὴ ἐκεῖνη,
καὶ τώρα ὅλοι θέλουνε εἰρήνην, εἰρήνην, εἰρήνην.
Τρ.— Quē πῶς λοιπὸν τὸ ξῆνος μας δὲν πρέπει νὰ ἀσκήται;
Τσ.— Αὐτὰ εἰς τοὺς μπαγλαρώδες ἀμέσποτε νὰ πῇτε...
Κοντὰ 'στὰ ἄλλα μ' εὐρήκε 'στὸ δρόμον καὶ ἡ χολέρα,
καὶ ἤθελατε νὰ σὰς χαρῶ τὸ δάνειο νάβῃ πέρα;
Τρ.— Quē πῶς; δὲν ἐπεκράτησεν ὁ πατριωτισμός σας;
Τσ.— Ἐγχετέ δίκην καὶ ἡπρεπε νὰ γίνῃ ὁρισμός σας;
ὁμῶς ὅσῳ καὶ ἂν εἴμεσταν μεγάλοι πατριώταις,
'στὸ νου σας πάντα νάχετε πῶς εἴμεσταν καὶ χιῶταις.
Τρ.— Quē τώρα, ὅτε ἔχομεν χρημάτων ἀπορίαν,
μὲ τὴν χαρακτηρίζουσιν ὑμᾶς φιλοπατοῖαν
δὲν τὸ ἀναλαμβάνετε ὑμεῖς;
Τσ.— Καλὲ τί λέτεν;
μὰ πῇτε μοι μονομερῆς νὰ μουφλουζέσω θέτεν;
'Ἦθελα ἁμαρτίαν καὶ ἐγὼ παλὸ νὰ σὰς συνδράμω,
ἤθελα, ὅπως ξέρετεν, ὅτι μπορῶ νὰ κάμω,
νὰ δώσω μιλιούνια σαράντα καὶ πενήντα,
μὰ ἐν ἔχω... τῶρι πάρετεν ἓνα πεντε καὶ ἔξῃντα,
καὶ κάμετεν νὰ μὴ γραφῇ εἰς τὴν ἐφημερίδα
καὶ ἔγνοια σας μπάκι ἔδω 'μῆστεν ἐμεῖς γιὰ τὴν πατρίδα.

Ἐκ Καλαμῶν ἐπιστολὴ
καὶ κατεπεύγουσα πολὺ,

I

Μόλις ἐγράψ' ἡ εἰδήσις εἰς τὰς ἐφημερίδας
πῶς ὁ κλεινὸς Πρωθυπουργὸς ἔρχεται εἰς Καλάμας,
ἐσκέφθησαν γὰρ μάσκουλα φανάρια καὶ ἀψίδας
καὶ μερικοὶ ἀκόνισαν τὰς κοπτεράς τῶν κάμας,
γιατὶ, παμφίλτατε Ρωμῆ, δὲν πρέπει νὰ ξεχάσῃς
πῶς ὅλ' αὐτὰ χρειάζονται σὲ τέτοιαις περιστάσεσι.

II

Κι' ἀρχίνισε καθ' ἐκκλησίας ἡ καμπάνα
σὰν σε πανηγυριοῦ ἡμέρα νὰ σημαίνει,
καὶ κάτω 'στὴν ἀμμοστρωμένη μας ΝΤΟΥΑΝΑ
ὅλο τὸ πλῆθος μὲ ὀρμὴ νὰ κατεβαίνει.
Καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἤκουετο κάποιος Μανιάτης :

— Γιαμὰ ὁ τσὺρ Τριγκούπης εἶναι στρατηλάτης ;

III

Καὶ ὁ κόσμος γὰρ νὰ δείξῃ τὴ μεγάλη του συμπάθεια,
τρέχει καὶ μαζεύει ὅλα τοῦ Νομοῦ μας τὰ καλάθια·
τὰ γεμίζει μὲ μπουρνέλαις, μὲ καρπούζια, μὲ πεπόνια,
μὲ φραγκόσυκα, μὲ σύκα, πορτοκάλια καὶ λεμόνια,
διὰ νὰ τὰ λάβῃ ὅλα ὁ εἰς μίαν μόνην ὥραν
τόσα φρούτα ἐρηνώσας εἰς τῶν Καλαμῶν τὴν χώραν.

IV

Κι' ἔτσι πᾶς τὸ πλῆθος σύσσωμο ἐχύθη,
κι' ἀπὸ τοῦ Νομάρχου ἔβλεπε τὸν οἶκον
'στὰ γυμνὰ ἐκεῖνα καὶ δασώδη στήθη
τὸν Μπαϊρακτάρην μετὰ φυγοδίκων.
Εἶχαν προκηρύξει ἀπὸ τὴν πρωίαν
ὅτι δὲν θὰ κάμουν σύλληψιν καμμίαν.

V

'Ανυπόμονοι ἔστεκαν ὅλοι,
κι' ὁ καθένας τὸν ἄλλον ρωτοῦσε
πότε τέλος θὰ 'μπῇ μὲς 'στὴν πόλιν
καὶ τὰ φρούτα μὲ πόνο κυττοῦσε,
γιατ' ἡ μοῖρα τοὺς εἶχε γραμμένα
ἂν δὲν ἔλθῃ νὰ πᾶνε χαμένα.

VI

Εἰς φρονου σὰν σύννεφο, σὰν ἀγριοκέρι,
βλέπουνε νᾶρχεται τὸν πεζοδρόμο,
τὸ τηλεγράφημα πῶχει 'στὸ χέρι
τ' ἀρποῦν, τ' ἀνοίγουνε ὅλοι μὲ τρόμο,
καὶ τί διαβάζουνε τὰ τόσα πλῆθη ;
— Ἡ περιήγησις πῶς ἀνεβλήθη.

VII

Κι' ἐνθ' σὰν νὰ ἐξέσχιζαν τὰ στήθη τῶν ἀγκάθια,
ἐνόμιζες πῶς θὰ γενῇ σφαγὴ καὶ ἀνεμοζάλῃ,
φαίνεται πῶς ἐγύρισαν καὶ εἶδαν τὰ καλάθια
καὶ νᾶ τοὺς κατέβηκε ἰδέα 'στὸ κεφάλι.
Καὶ νᾶ ! ἐκεῖ ποῦ ἔπαιζαν μινὸρε τὰ λαγούτα,
ἐρρίχτηκαν καὶ ἐκάμανε γῆς Μαδιὰμ τὰ φρούτα.

Ταῦτα καὶ μένω ταπεινὸς
Νικόλας Καλαματιανός.

Παντοῖα καὶ εἰδήσεις
καὶ θεάτρα ἐπίσης.

- Προχθὲς τὴν τρίτην εἶχαμε ἀπρόοπταις παρόνταις.
- Εἰς ἓνα λάκκο ἔπεσαν δεκαεπτὰ διαβάταις.
- Ἐξ Ἰταλίας 'γύρισε ὁ φίλος Κασσιμάτης.
- Κάποιος ἐδιωρίστηκε 'στοὺς δρόμους ἐπιστάτης.
- Μία μονὴ ἐκάηκε μὲ δέκα καλογήρους.
- Ἐνας κλητῆρας 'σκότωσε προχθὲς πέντ' ἔξη γοῦν.

- Ἀκαθαρσία ἔκτακτος πρὸς γνῶσιν τῆς χολέρας.
- Κατέπεσε ὁ φοβερός τῆς Κυριακῆς ἀέρας.
- Ἡ δεσποινὶς Ἐφίλων Ρὸ 'στὸν δρόμο ἐπταρνίσθη.
- Καὶ ἄλλη χαριτόβουτος προχθὲς ἡρραβωνίσθη.
- Δυὸ δακτυλίδια ἔβρεθησαν 'στὸν δρόμο διαμαντῶν.
- Μία γυναῖκα μᾶδῃσε ἐνὸς παππᾶ τὰ γένηα.

- Δίψα φρικτὴ ἐπικρατεῖ καὶ ἔλλειψις ὑδάτων.
- Προχθὲς καὶ ἄλλοι 'πέθαναν, δὲν ξέρω τ' ὄνομα.
- Συνεισφοραὶ ἠγγέλθησαν γὰρ τοὺς παπλωματάδες.
- 'Στὸ Φάληρον ἀρχίσανε ἡ γρονθοπατινάδες.
- Ὁ φίλος Λυγὲς Ἀλύγιτος ἐξέδωκε προσέτι
τὸν τε λευταῖον σὺ ζυγόν, κοινωνικὴ μέλῃ.

- Φυγόντος τοῦ Καλλιφρονᾶ ὁ Κούζης προεδρεύει.
- Περί Μακράκη ὁ Αἰὼν καὶ πάλιν στηλιτεύει.
- Χολέρα εἰσεχώρησε καὶ εἰς τὰ φρενοκομεῖα.
- Ἡ πυρκαγὰ κατήνησεν ἐδῶ ἐπιδημία.
- 'Στὴν Σπάρτη ἔπεσε πολὺ καὶ ἀνέλπιστο χαλάζι.
- Τελείωσ' ἡ ἀπογραφή τοῦ εὐσεβοῦς Καζάζη.

- Τί γίνεται ὁ δήμαρχος καὶ τί τὰ Συνδικάτα ;
- Προχθὲς τὸ βράδυ ἦτανε τὰ θεάτρα γεμάτα.
- Στὴν πόλιν μας κοινοστός καὶ πάλιν περνοδίνει.
- Τὰς ἐπαρχίας ἡ βλογιὰ ἀκόμη δὲν ἀφίνει.
- Ἀχρηματια σὰν καὶ αὕτῃ δὲν ἔγινε ποτέ.
- Προχθὲς εἰς τὰ «Ὀλύμπια» οἱ πῦρ ! πῦρ ! πῦρ...

Καὶ μία εἰδοποίησις,
εἶδος ἱκανοποίησις.

Ἦλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν μας ἓνας γεμάτος ἀνδρᾶς
ὁ γείτωνας καὶ κύριος τῆς ἀντικρύ μας μάνδρας,
καὶ εἶπε πῶς ἐγράψαμε 'στὸ φύλλο ἐσφαλμένως
πῶς μέσα εἰς τὴν μάνδρα του γαιδάρων βόσκει
ἐνὸς σ' αὐτὴν δὲν 'βρίσκεται οὔτε μισὸ γαϊδούρι
καὶ εἶναι μόνο ἄλογα καλὰ σὰν τοῦ Μπουντούρη.
Εἰς τὴν διαβεβαίωσιν αὐτὴν δὲν ἀμφιβάλω
καὶ ἄλογα ὁ κύριος θὰ ἔχῃ ὀλίγως ἄλλο,
γιατὶ ὡς τούτῃ τῇ στιγμῇ σὰς λέμε 'στὴν τιμὴν
ὅτι γαϊδάρου γκαρίσμα δὲν ἄκουσε τ' αὐτὴν μας.
Καὶ ὅποιος εἰδάνει τὸν ΡΩΜΗΟ εἰς τὸ ἐξῆς 'στὸ
καὶ φθάνει 'στὸν συνόρων μας τὰ παρὰ πόδας μέτρα
δὲν πρέπει 'στοῦ διαβάσματος νὰ λησμονῇ τὴν
πῶς συνορεύει μ' ἄλογα καὶ ὄχι μὲ γαϊδούρια.

Τοῦ 'Ρωμῆου μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενὲ τῶν «Εὐ Φρονούντων» — νύκτα 'μέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατατζῆδες ἄλλους τόνους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια, — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.